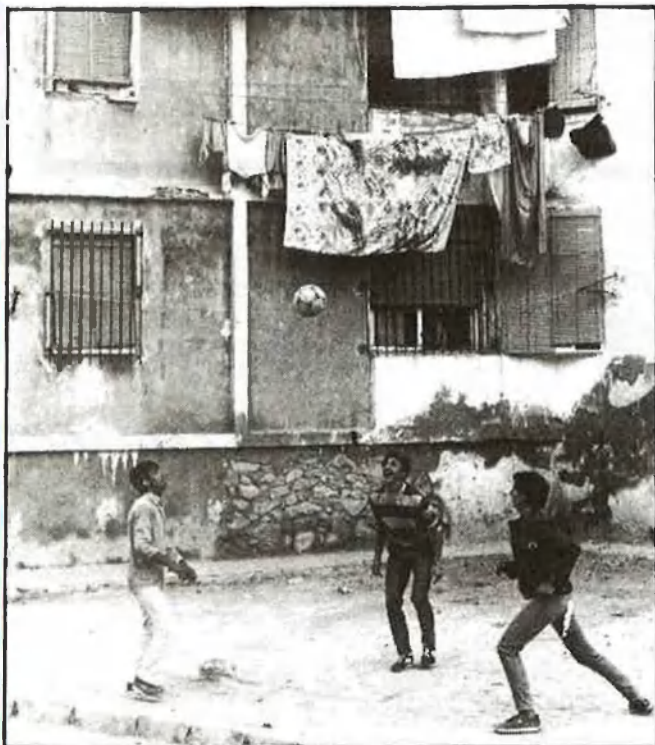

Tots, i tot, en cinquanta metres quadrats

«No ens agraden els nous»

Alacant: gitanos atrapats entre les velles cabanyes i els nous pisos inhabitables. Barris on els veïns els miren com intrusos. Tot pot esclatar en qualsevol moment.

Comparat amb la cabanya, un gran avanç

Elena VALOR

La regidora dels Serveis Socials de l'Ajuntament d'Alacant, Pilar Castillo, va voler llevar totes les cabanyes dels afores de la ciutat, donant un habitatge a aquell que ho necessitàs, amb uns lloguers de mil a tres mil pessetes: «Jo ja em pregunte què s'ha de fer, perquè, només traure una família d'una casa enderrocada, ja és una altra vegada plena. Vénen de tot arreu famílies senceres».

Barris com San Anton, el nucli antic de la ciutat, el polígon de Babel, són continuament ocupats per famílies gitanes desnodrides, brutes, en la més pura misèria. D'altra banda, aquells barris on hi ha els habitatges de lloguer municipal pateixen l'enfrontament de dos grups socials: una classe baixa i el lumpen més autèntic.

Onades de gitanos

En el Parc Ansaldo,

prop de Sant Joan, els nous habitants de les cases de l'Ajuntament produeixen pànic entre els antics veïns. Aquests últims es neguen a pagar la quantitat que els resta. «Açò no és com abans, ens han ficat ací tots aquests delinqüents ¿i encara volem que paguem? En lloc de pagar, hauriem d'anar-nos-en.»

A «Las Mils Viviendas» d'Alacant la situació és idèntica. Els del barri «de tota la vida» no volen gitanos. «Tots volem anar-nos-en, però, ¿a on? si no tenim per a menjar.»

L'opinió generalitzada és que els nous no són d'Alacant. En realitat ho són, però vénen de barris de cabanyes dels afores i estan acostumats als focs de nit i a l'ase en la cuina. Segons la regidora de Serveis Socials, «l'Ajuntament pretén donar pis a aquelles famílies empadronades a Alacant i que tenen la petició feta d'anys arrere».

Quan entres a «Las Mil Viviendas», la pols, les façanes sense porta, els crits de les dones al carrer... On el barri s'acaba, dos xicons es punxen heroïna. Busquem els pisos dels nous entre mirades receloses i distintes peticions «Diga que volem més guarderies, que fan falta pisos...».

La senyora Fina ens mostra la seua casa, seua de fa uns mesos, quan van eixir de les barraques de Benalua, gràcies a l'Ajuntament. Tant el pis de Fina, com el de la Josefa, viuda amb sis fills, traspuen humilitat des de l'escala. Tres cambres i un menjador petit, on hi ha avis, tios, pares, fills i nèts.

«Mire, mire, too se lo llevaron» i m'ensenya el forat que van deixar les canonades de plom en la

cambrà de bany. Els llogaters d'abans les arrancaren per vendre-les.

Quan l'Ajuntament va disposar de 96 habitatges en uns nous blocs del barri del Garvinet, les famílies afortunades, abans d'anar-se'n, saquejaven els pisos vells. Fina m'ensenya una bossa de plàstic que fa de canonada de la pica a terra. «Si tuviéramos dinero, lo arreglaríamos, pero..., ya ve, mi mario cobra na i ¿qué puedo haser.»

Portes i armaris corcats, taques d'humitat que puguen per les parets desencanxant parers escandalosament florits. L'avi embolicat amb una manta beca o obri un ull mirant-nos sense entendre res.

Una misèria que ofega

Totes les cases, o la gran majoria, tenen unes condi-

L'aigua ve de la font. Com fa mil anys

cions difícils de creure, si no es veuen. El problema dels nous marginats s'ajunta amb la manca d'espai de la totalitat de les cases. En poc més de cinquanta metres quadrats s'amuntonen tots. Entrem en una casa on viuen vint persones,

per tot hi ha mala olor. «Yo duermo aquí en el sofá con mi niña, y soy la dueña de la casa.» «¿Cree que hay derecho de que mi hijo de veinte años duerma con sus hermanas que ya son mocicas?»

Casos i més casos

d'amuntegament; tres, quatre famílies, amb els fills, que viuen junts. «Bien casaos, no se crea —em diuen— aquí pobres, pero desentes, na de arrejuntaos.» Eixim fugint de la gent que es posa a demanar-nos coses i a contar-nos desgràcies. «Pónganos pilones pa que lo nino puedan jugá.»

Gitanos joves juguen al futbol amb els veïns de sempre, entre la pols dels carrers sense asfaltar. «No nos gusta el barrio —diuen els nous— aquí no son como los vecinos que teníamos antes.» «No nos gustan los nuevos —diuen els jovenets del barri— han metido más el caballo y van de vacilonas.»

Deixem el barri darrere. El fotògraf i jo duem un estrany nus en la gola. Encara ens arriba la veu d'una dona: «A mí aquí no se me hacen mayores las hijas.»

Història de L'ART CATALÀ

F. Miralles, F. Fontbona, J. R. Triadó, J. Garriga, N. de Dalmasas, A. José i Pitarch.
Fotografies de F. Català-Roca.

Per primera vegada al seu abast, la més completa història de l'art català. Un excepcional testimoni de les més nobles manifestacions de la nostra cultura al llarg de deu segles.

- 8 volums a tot color
- 2056 fotografies
- 2320 pàgines
- enquadernats en pell
- paper couché de 160 g

UN LLIBRE D'OBSEQUI PER A VOSTÈ.

Per a tots els lectors de «El Temps», un llibre gratuït. Només cal enviar la butlleta o còpia. Us farem arribar el llibre i la informació sense compromís de la Història de l'Art Català.

Retallar i enviar a: Apartat de Correus n.º 1944. 46080-VALENCIA.

Nom .....

Adreça .....

Població ..... C. Postal .....

Telèfon ..... Ofici .....

